

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12CoPr/5/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6114223819
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Ján Gandžala, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2017:6114223819.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Jána Gandžalu, PhD. a členov senátu Mgr. Kataríny Katkovej a JUDr. Jany Haluškovej, v spore žalobcu Slovenská inováčná a energetická agentúra, so sídlom Bajkalská 27, 827 99 Bratislava, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Bobák, Bollová a spol., s.r.o., so sídlom Dr. Vladimíra Clementisa 10, 821 02 Bratislava, IČO: 35 855 673, proti žalovanej T. Z. I., rod. Z., nar. XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom G. P. XXXX/XX, XXX XX L., právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou BOĽOŠ & PARTNERS s.r.o. (do 30. 11. 2015 - BOĽOŠ Advokátka kancelária s.r.o.) so sídlom Horná 23, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 866 261, o zaplatenie 723,10 Eur s príslušenstvom, na základe odvolania žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 10Cpr/5/2014-83 zo dňa 02. 06. 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica p o t v r d z u j e .

Žalovaná m á nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. 1. Okresný súd Banská Bystrica ako súd prvej inštancie (ďalej aj „súd prvej inštancie“ event. „prvoinštančný súd“) rozsudkom zo dňa 02. 06. 2015 žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 723,10 Eur s príslušenstvom, zamietol (prvý výrok). Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania predstavujúce trovy právneho zastúpenia v sume 358,21 Eur, na presne špecifikovaný účet jej právneho zástupcu, v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia (druhý výrok).
1. 2. V úvode odôvodnenia rozhodnutia prvoinštančný súd konštatoval, že žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 723,10 Eur (po čiastočnom späťvzati žaloby o sumu 221,90 Eur) z titulu vydania bezdôvodného obohatenia. K bezdôvodnému obohateniu žalovanej malo dôjsť neoprávneným vyplatením odstupného od žalobcu.
1. 3. V ďalšej časti odôvodnenia rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na vyjadrenia strán sporu a na vykonané dokazovanie, na základe ktorého uviedol: „Niet sporu o existencii pracovnoprávneho vzťahu účastníkov od 1.marca 2008 a fakte, že jeho skončenie výpoveďou (adresovanou žalobcom žalovanej listom zo dňa 27. septembra 2011 z dôvodu nadbytočnosti podľa § 63 ods.1 písm. b/ Zákonníka práce k 30. novembru 2011) bolo v konaní tunajšieho súdu sp.zn. 16Cpr/2/2012-337 určené za neplatné. Je nesporné, že funkčný mesačný plat žalovanej u žalobcu predstavuje podľa prílohy k bodu 6 pracovnej zmluvy zo dňa 29. januára 2010 sumu 945 Eur brutto. Účastníci nespochybňujú, že ako výplata za mesiac november 2011 bola dňa 9. decembra 2011 pripísaná na účet žalovanej (jej manžela) suma 1 393,73 Eur, vo výplatnej páske (ktorú žalovaná prevzala dňa 17. decembra 2011) bol čistý príjem vyčíslený na sumu 1 402,66 Eur, v časti „Ost. príjmy“ uvedená suma 945 Eur.“
1. 4. Následne súd prvej inštancie poukázal na zákonné znenie ustanovenia § 222 ods. 1, 6 Zákonníka práce a konštatoval: „Citované ustanovenie podmieňuje vydanie bezdôvodného obohatenia zamestnanca splnením ďalších predpokladov. Zamestnanec je povinný vydať zamestnávateľovi

bezdôvodné obohatenie spočívajúce v peňažnom plnení zamestnávateľa len vtedy, ak zamestnanec vedel, alebo musel z okolností predpokladať, že ide o sumy nesprávne určené, alebo omylom vyplatené.“ V súvislosti s prejednaným sporom následne uviedol, že „je nesporné, že žalobca skončil dňa 27. septembra 2011 so žalovanou pracovný pomer výpoveďou v zmysle § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce a upozornil ju, že ak pred dňom začatia plynutia výpovednej doby požiada o skončenie pracovného pomeru dohodou, v zmysle § 76 ods. 1 Zákonníka práce jej bude vyplatené odstupné vo výške trojnásobku priemerného mesačného zárobku a počtu mesiacov, počas ktorých by trvala výpovedná doba podľa § 62. Pri splnení týchto podmienok jej bude vyplatené aj ďalšie odstupné v zmysle § 20 Kolektívnej zmluvy platnej na roky 2011- 2013. Nesporný je i fakt, že žalovaná po doručení výpovede poštou (dňa 15. novembra 2011) listom zo dňa 22. novembra 2011 žalobcovi oznámila, že výpoveď považuje za neplatnú a trvá na ďalšom zamestnávaní. Dňa 27. januára 2011 podala návrh na určenie neplatnosti výpovede súdom. Pracovnoprávny vzťah účastníkov trval od 1. marca 2008, v čase neplatného skončenia pracovného pomeru viac ako 3 roky.“ Ďalej poukázal na to, že „podľa § 20 Kolektívnej zmluvy na roky 2011 - 2013 zamestnancovi, s ktorým zamestnávateľ ukončí pracovný pomer z dôvodov uvedených v § 63 ods. 1 b/ Zákonníka práce, patrí pri skončení pracovného pomeru odstupné vo výške : a/ trojnásobku funkčného mesačného platu, ak zamestnanec pracoval u zamestnávateľa menej ako 5 rokov a rozviaže so zamestnávateľom pracovný pomer dohodou pred začatím plynutia výpovednej lehoty, b/ päťnásobku funkčného mesačného platu, ak zamestnanec pracoval u zamestnávateľa viac ako 5 rokov a rozviaže sa pracovný pomer dohodou pred začatím plynutia výpovednej lehoty.“ Taktiež uviedol, že „podľa § 76 ods. 1, 2 Zákonníka práce zamestnancovi, s ktorým zamestnávateľ skončí pracovný pomer výpoveďou z dôvodov uvedených v § 63 ods. 1 písm. b/ patrí pri skončení pracovného pomeru odstupné najmenej v sume jeho priemerného mesačného zárobku, ak pracovný pomer zamestnanca trval najmenej dva roky a menej ako päť rokov. Zamestnancovi patrí pri skončení pracovného pomeru dohodou z dôvodov uvedených v § 63 písm. b/ odstupné najmenej v sume dvojnásobku jeho priemerného mesačného zárobku, ak pracovný pomer zamestnanca trval najmenej dva roky a menej ako päť rokov.“

1. 5. Vo vzťahu k samotnému meritórnemu rozhodnutiu potom v odôvodnení rozhodnutia uviedol: „(...) možno uveriť tvrdeniu žalovanej, že dňa 9. decembra 2011, keď bola žalovaná suma pripísaná na jej účet, považovala tieto peniaze za odmenu vyplatenú jej v súlade s praxou žalobcu v predchádzajúcich rokoch. Je zrejme, že v tom čase žalovaná nepovažovala pracovný pomer skončený žalobcom za platne skončený (čo mu ešte pred realizáciou výplaty písomne oznámila), a preto vyplatenie odstupného neočakávala. Možno uveriť, že sumu 945 Eur uvedenú v časti „Ost.prijmy“ nepovažovala za odstupné aj preto, že pracovný pomer účastníkov neskončil dohodou (v takom prípade by jej po odpracovaní viac ako troch rokov podľa kolektívnej zmluvy patrilo vyššie odstupné). Za tohto stavu má súd za to, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno preukázať nedobromyseľnosť žalovanej pri prevzatí žalovaných finančných prostriedkov. Preto žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.“

1. 6. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie aplikáciou v tej dobe platného a účinného ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O.s.p.“) a žalovanej, ktorá bola v spore (pôvodne - v konaní) plne úspešná, priznal náhradu trov konania, predstavujúcich trovy právneho zastúpenia za presne špecifikované úkony právnej služby.

2. 1. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca (prostredníctvom právneho zástupcu) v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu zmenil a jeho žalobe v plnom rozsahu vyhovel, eventuálne, aby napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2. 2. Odvolanie právne odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, z čoho následne vyplýva aj nesprávne právne posúdenie veci (§ 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p.).

2. 3. V odôvodnení odvolania namietal, že so závermi, ku ktorým dospel prvoinštančný súd na základe vykonaného dokazovania nemôže súhlasiť. Uviedol, že so žalovanou bol skončený pracovný pomer výpoveďou dňa 27. 09. 2011. Od 01. 10. 2011 jej začala plynúť dvojmesačná výpovedná doba, počas ktorej žalovaná u neho zotrvala, bola jej pridelovaná práca a rovnako jej bola vyplácaná za toto obdobie mzda. Ako vyplýva z výplatnej pásky za mesiac 10/2011, v mesiaci november bola žalovanej vyplatená spolu so mzdou aj odmena v sume 500 Eur. Za mesiac 11/2011 jej bolo v mesiaci december vyplatené spolu so mzdou odstupné vo výške jedného funkčného platu v sume 945 Eur, pričom vo výplatnej páske bolo odstupne uvedené pod položkou „Ost. Prijmy“. S poukazom na jeho prax, keď vyplácal žalovanej odmeny spolu so mzdou za mesiac 11/2008, 11/2009 a 11/2010 nemôže obstáť jej tvrdenie, že peniaze, ktoré jej boli pripísané na účet dňa 09. 12. 2011 a ktoré presahovali jej bežnú mzdu, mohla

považovať za odmenu. Dôvodom je, že odmena jej bola vyplatená za predchádzajúci mesiac v sume 500 Eur a nikdy počas jej pracovného pomeru jej nebola ku koncu kalendárneho roka vyplácaná odmena dvakrát po sebe nasledujúcich mesiacoch. Túto skutočnosť prvoinštančný súd ignoroval, a to napriek tomu, že ide o objektívnu skutočnosť, ktorá bola v konaní preukázaná, na rozdiel od tvrdení žalovanej, ktoré majú subjektívny charakter. Z výplatnej pásky za mesiac 10/2011, ktorú mala žalovaná ku dňu 09. 12. 2011 k dispozícii, je evidentné, že odmena jej už bola vyplatená, a preto nemohla mať za to, že jej opätovne bola nejaká odmena vyplatená aj za mesiac 11/2011. Ďalej žalobca uviedol, že za nedôvodné považuje aj priklonenie sa súdu k tvrdeniu žalovanej, že neočakávala vyplatenie odstupného z dôvodu, že pracovný pomer u neho nepovažovala za platne skončený. Skutočnosť, že žalovaná považovala skončenie pracovného pomeru za neplatné a vyplatenie odstupného preto ani neočakávala, je irelevantná a žiadnym spôsobom nemôže podporiť jej tvrdenia o jej dobromyseľnosti pri prijatí plnenia dňa 09. 11. 2011. On uskutočnil všetky úkony, z ktorých mohlo byť žalovanej zrejmé, že jej pracovný pomer sa skončil a od 01. 12. 2011 ju už za svoju zamestnankyňu nepovažoval. Okrem toho žalobca namietal, že žalovaná v čase prijatia plnenia nemohla byť dobromyseľná, keďže bola presvedčená o tom, že skončenie pracovného pomeru je neplatné, a teda musela vedieť, že suma, ktorá jej bola vyplatená a presahovala jej obvyklú mzdu, a ktorá nebola ani odmenou, jej bola vyplatená omylom, resp. v nesprávnej výške.

3. 1. Žalovaná (prostredníctvom právneho zástupcu) v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť jej trovy odvolacieho konania predstavujúce trovy právneho zastúpenia, ktorých výšku presne špecifikovala.

3. 2. V súvislosti argumentami žalobcu uvedenými v odvolaní uviedla, že žalobca v odvolaní len opakuje skutočnosti skôr uvedené v rámci prvoinštančného konania, s ktorými sa prvoinštančný súd náležite vysporiadal. Podľa jej názoru prvoinštančný súd správne posudzoval splnenie hmotnoprávných predpokladov vzniku nároku zamestnávateľa proti zamestnancovi na vydanie bezdôvodného obohatenia a správne považoval žalobcu za osobu povinnú tvrdiť a zároveň preukázať splnenie týchto predpokladov. Taktiež má za to, že prvoinštančný súd dospel k správnym záverom, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a jej nedobromyseľnosť ohľadom prevzatia predmetných peňažných prostriedkov nepreukázal. Poukázala na to, že v rámci prvoinštančného konania uviedla skutočnosti a tieto podložila listinnými prostriedkami, z ktorých objektívne vyplýva, že v čase prijatia žalovanej sumy nevedela a ani z okolností nemohla predpokladať, že od žalobcu prijala sumu, ktorá jej nepatrí. Žalobca však skreslenou interpretáciou skutočností plynúcich z vykonaných dôkazov jej dobromyseľnosť popiera. O skutočnosti, že od žalobcu mala prijať odstupné vo výške jedného funkčného platu sa dozvedela až doručením žaloby dňa 18. 11. 2014, keďže dovtedy tomu nenasvedčovala žiadna okolnosť. Žalovaná ďalej poukázala na to, že predmetnú výpoveď zo strany žalobcu považovala za neplatnú, čo bolo konštatované v ňou iniciovanom súdnom konaní. Ak by aj žalobca (na rozdiel od nej) považoval pracovný pomer za skončený uplynutím výpovednej doby dňa 30. 11. 2011, nebol dôvod, aby jej poskytol odstupné, keďže jej naň nevznikol nárok. Vedomá si skutočnosti nesplnenia predpokladov pre poskytnutie odstupného preto ani neočakávala, že poskytnutie odstupného bude ďalším krokom, ktorý žalobca vykoná za účelom ukončenia jej faktického pôsobenia u neho (ako je tvrdené v odvolaní), teda jej nemožno pripisovať, že mala vedieť alebo predpokladať, že žalobca sa pomýlil a zaplatil jej odstupné, aj keď na to neboli predpoklady. Pochybnosti v nej nevzbudila ani výplatná páska za mesiac november 2011, pretože suma v nej uvedená v položke „ostatné príjmy“ nenasvedčovala tomu, že má ísť o odstupné. Zopakovala, že bola presvedčená, že k prijatiu vyššej sumy dňa 09. 12. 2011 došlo v dôsledku poskytnutia odmeny. Vychádzala pritom zo zvyklostí žalobcu, že jej pravidelne (od vzniku pracovného pomeru) v mesiaci december bola vyplatená suma prevyšujúca funkčný plat. Odmena jej nebola poskytovaná len (výlučne) spolu s platom za mesiac november, ale nepravidelne aj v iných mesiacoch v priebehu kalendárneho roka.

4. Žalobca (prostredníctvom právneho zástupcu) vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej k jeho odvolaniu de facto zopakoval argumentáciu uvedenú v odvolaní, ktorou spochybňoval dobromyseľnosť žalovanej v tom, že sumu 945 Eur, ktorú jej vyplatil v mesiaci december 2011 považovala za odmenu.

5. Žalovaná (prostredníctvom právneho zástupcu) vo vyjadrení k uvedenému vyjadreniu žalobcu zopakovala, že v konaní uviedla skutočnosti a tieto podložila listinnými dôkaznými prostriedkami, z ktorých objektívne plynie, že v čase prijatia žalovanej sumy nevedela a ani z okolností nemohla predpokladať, že od žalobcu prijala sumu, ktorá jej nepatrí. Žalobca v konaní neunesol dôkazné

bremeno ohľadne splnenia predpokladov odôvodňujúcich jeho nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, vrátane preukázania jej nedobromyselnosti pri prijatí predmetnej sumy. Rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny.

6. Odvolanie žalobcu bolo podané ešte za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O.s.p.“), ktorý bol ku dňu 01. 07. 2016 zrušený zákonom č. 160/2015 Z.z., Civilný sporový poriadok. Dňa 01. 07. 2016 nadobudol účinnosť nový procesnoprávny kódex - Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorý v prechodných ustanoveniach, v § 470 ods. 1 uvádza: „Ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konanie začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.“ Z citovaného ustanovenia vyplýva, že vzhľadom na skutočnosť, že rozhodovanie o odvolaní prebieha už v dobe účinnosti CSP, bolo potrebné na odvolacie konanie aplikovať príslušné ustanovenia CSP s poukazom na ustanovenie § 470 ods. 2 veta prvá CSP, v zmysle ktorého „právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti CSP, zostávajú zachované.“

5. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379, § 380 a 381 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 3 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

6. 1 Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. 2 Podľa ods. 2 vyššie citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím prvoinštančného súdu odvolací súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne a vychádza z náležite prevedeného dokazovania. Odvolací súd (v súlade s vyššie citovaným ustanovením § 387 ods. 2 CSP) sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením jeho rozhodnutia, ktoré je dostatočne podrobné, ale je i jasné, zrozumiteľné, presvedčivé a logickým spôsobom sa vysporiada so všetkými relevantnými skutkovými i právnymi otázkami a aspektmi, a teda spĺňa zákonné kritéria odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP.

8. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia (v súlade s citovaným § 387 ods. 2 CSP) preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalobcu uvedené v odvolaní.

9. 1 V prvom rade odvolací súd uvádza, že ak žalobca v odvolaní namietá, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, de facto namietal nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov zo strany prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že odvolací súd je podľa § 383 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. Na základe toho odvolací súd v odvolacom konaní skúma (okrem splnenia procesných podmienok odvolacieho konania), či súd prvej inštancie vykonal náležité dokazovanie a či skutkové zistenia, ku ktorým po takomto dokazovaní dospel, majú v prevedenom dokazovaní oporu. Ak zistí, že nebolo prevedené náležité dokazovanie (kde možno zaradiť i nevykonanie stranou sporu navrhovaného relevantného dôkazu), alebo ak zistí, že prvoinštančným súdom konštatovaný skutkový stav nemá oporu v prevedenom dokazovaní (nevyplýva z prevedených dôkazov), prípadne, ak má za to, že prvoinštančný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám (§ 384 ods. 1 CSP)

9. 2 V tomto prípade odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal náležité dokazovanie, z neho získané dôkazy vyhodnotil podľa zákonných kritérií (§ 132 O.s.p., aktuálne § 191 ods. 1 CSP) a na základe toho ustálil skutkový stav, z ktorého pri rozhodnutí vychádzal. Odvolací súd v hodnotení dôkazov zo strany prvoinštančného súdu nezistil žiadny rozpor s princípmi formálnej logiky a so zákonnými procesnými pravidlami a preto nepovažoval za potrebné ním prevedené dokazovanie opakovať, alebo doplniť.

10. Ako správne ustálil súd prvej inštancie, vzhľadom na charakter uplatňovaného nároku a jeho právny dôvod bolo pre správne rozhodnutie vo veci potrebné ustáliť, či žalovaná v dobe, keď jej bola zo strany

žalobcu poskytnutá predmetná suma 945 Eur, vedela alebo musela z okolností predpokladať, že ide o sumu nesprávne určenú alebo omylom vyplatenú (§ 222 ods. 6 Zákonníka práce). Po oboznámení sa s obsahom spisu a prvoinštančným súdom vykonaným dokazovaním i odvolací súd dospel k záveru, že žalovaná nevedela (žalobca v konaní nepreukázal opak) a ani z okolností nemohla predpokladať, že v prípade uvedenej sumy ide o sumu nesprávne určenú alebo omylom vyplatenú, teda konkrétne o neoprávnené odstupné, a nie (ako sa domnievala) o odmenu. Inak povedané, aj podľa názoru odvolacieho súdu, žalovanej nebola zo strany žalobcu preukázaná nedobromyseľnosť. Skutočnosť, že jej táto suma bola vyplatená nasledujúci mesiac, ako jej bola vyplatená odmena v sume 500 Eur a že jej nikdy počas jej pracovného pomeru u žalobcu nebola vyplácaná odmena v dvoch po sebe nasledujúcich mesiacoch, nie je takou okolnosťou, z ktorej by bolo možné automaticky a jednoznačne vyvodiť, že vedela, že nejde o odmenu, ale o neoprávnené vyplatené odstupné. Okrem toho, ako správne konštatoval prvoinštančný súd, žalovaná vedela, že jej nevzniká nárok na vyplatenie odstupného, teda logicky nemohla predpokladať, že uvedená suma je odstupné a nie odmena. V konečnom dôsledku dáva odvolací súd do pozornosti, že žalobca (ako právnická osoba disponujúca kvalifikovaným personálom) sám nezistil, že v prípade vyplatenia uvedenej sumy žalovanej ide o neoprávnené vyplatenie odstupného a ako vyplýva zo samotnej žaloby, túto skutočnosť zistil až na základe výsledkov vládneho auditu realizovaného Správou finančnej kontroly v období od 31. 03. 2014 do 08. 08. 2014 za roky 2011 až 2013. Je preto absurdné, ak žalobca spochybňuje dobromyseľnosť žalovanej ohľadom prevzatia uvedenej sumy, keď sám po dobu viac ako dvoch rokov nezistil, že k vyplateniu uvedenej sumy žalovanej došlo neoprávnené. Vo svetle uvedeného sa potom argumentácia žalobcu uvedená v odvolaní i vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej k jeho odvolaniu javí ako jednoznačne účelová a tendenčná, a teda z hľadiska spravodlivého rozhodnutia sporu ako neakceptovateľná.

11. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

12. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná a preto jej odvolací súd podľa § 396 ods. 1 s použitím § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

13. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).